

**TELE
INDUSTRIEN**
teleselskabernes
branchesamarbejde

Finanstilsynet, Juridisk Kontor
Århusgade 110
2100 København Ø

Sendt pr. e-mail til hoeringer@ftnet.dk og lef@ftnet.dk og jky@ftnet.dk

13. februar 2017

Høring over forslag til lov om betalinger

Med henvisning til Finanstilsynets høringsbrev den 11. januar 2017 om forslag til ny lov om betalinger, vender Teleindustrien (TI) hermed tilbage. Vi henviser til vores mailkorrespondance den 7. februar om forlængelse af svarfristen, og vi takker for muligheden for at afgive forsinket hørings svar.

Teleindustrien (TI) er brancheforening for danske udbydere af teletjenester, herunder udbydere af mobiltelefoni. TI anmoder om følgende ændringer i lovudkastet:

1. TI foreslår en ophævelse af de danske særregler, hvorefter 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalings surrogat) og 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' (betalingstjeneste) er omfattet af den kommende nye lov om betalinger.
2. Hvis ophævelse af de særlige danske regler ikke kan imødekommes, anmoder TI om, at gældende ret fastholdes og ikke afløses af de stramninger i reglerne om hæftelse og selvrisko ved brug af SIM-kort til en mobiltelefon, som udkastet til lovforslag lægger op til. Formålet med lovforslaget er således at implementere ny EU-regulering for almindelige betalingstjenester, som bl.a. stiller krav om, at forbrugeres hæftelse og selvrisko ved uberettiget brug af betalingskort skal nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til fremover kun 375 kr. EU's betalingstjenedirektiv gælder imidlertid ikke for hverken 'SIM-kort til en mobiltelefon' eller 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms'. Der er derfor ikke grundlag for at stramme gældende ret for teleselskaberne.
3. TI anmoder endvidere om, at bemærkningerne til lovforslaget fortsat understøtter gældende praksis, hvorefter kunden hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det er således kun ved 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms', at reglerne om hæftelse og selvrisko kun finder anvendelse, hvis der sker autentifikation umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling.

4. TI anmoder om, at det præciseres, at fastnettelefoni og overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90 (tidligere kaldet "Service 900-tjenester") ikke er omfattet af den nye regel i lovudkastets § 5, nr. 17, således at den nye regel som hidtil kun omfatter 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms'.

Baggrunden for TI's anmodning om ovennævnte ændringer er følgende:

Lovens anvendelsesområde i forhold til teleselskaber

Gældende ret

Det følger af lov om betalingstjenester og lovforslagsbemærkningerne hertil (L119 fra 2009), at følgende betalinger på teleområdet er omfattet af den gældende lov:

- A. SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering af og betaling for forbrug af teletjenester fx mobiltelefonsamtaler, mobildata og almindelig sms/mms (herefter benævnt '**SIM-kort til en mobiltelefon**'): Sådanne betalinger udgør efter den gældende lov et betalingsurrogat, jf. § 102 i den gældende lov, og skal anmeldes til Forbrugerombudsmanden.
- B. Betaling for køb af varer og andre tjenesteydelser end teletjenester via mobiltelefon ved brug af tillægstakserede sms, hvor opkrævningen af betalingerne sker via telefonregningen, og hvor teleudbyderen kun er mellemmand mellem kunden og betalingsmodtageren, fx donationer, afstemninger, køb af busbilletter eller køb af ringetoner (herefter benævnt '**Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms**'): Sådanne betalinger udgør en egentlig betalingstjeneste, jf. bilag 1, nr. 7 om "betalingstjenester via telekommunikationsnetværk" i den gældende lov, og kræver tilladelse efter lov om betalingstjenester.

Visse af de forbrugerbeskyttende regler i den gældende betalingstjenestelov finder anvendelse for både (A) 'SIM-kort til en mobiltelefon' og (B) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', herunder reglerne om hæftelse og selvrisko på 1100 kr., jf. § 62 i den gældende lov.

Det følger endvidere af den gældende lov om betalingstjenester og lovforslagsbemærkningerne hertil, at fastnettelefoni ikke er omfattet af bilag 1, nr. 7 i den gældende lov, jf. L119 fra 2009 side 113, hvor følgende fremgår: "*Selvom fastnettelefoner i princippet er omfattet af bestemmelsen [i bilag 1, nr. 7], udgør telefonsamtaler dog ikke en betalingstjeneste*".

Endelige fremgår det af § 4, nr. 14 i den gældende lov om betalingstjenester og lovforslagsbemærkningerne hertil, at betalingstransaktioner via telekommunikationsnetværk (betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms), hvor teleudbyderen selv sælger fx ringetoner og således ikke er mellemmand mellem kunden og tredjemand som betalingsmodtager, er helt undtaget fra den gældende lov. I praksis kan teleudbydere dog ikke sondre mellem brug af tillægstakserede sms,

hvor udbyderen kun er mellemmand, og andre tillægstakserede sms, hvorfor teleudbyderne i dag behandler alle 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms' som en betalingstjeneste, jf. gældende lov bilag 1, nr. 7.

Udkastet til lovforslag – begreber og ændringer

Det følger af udkastet til lovforslag og lovforslagsbemærkningerne hertil, at følgende betalinger på teleområdet er omfattet af den nye lov:

- a. **SIM-kort til en mobiltelefon:** Det fremgår af udkastet til lovforslag, at SIM-kort til en mobiltelefon fremover foreslås reguleret af ny § 1, stk. 5 om "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester, som ikke udgør en betalingstjeneste". Begrebet "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester" afløser det hidtidige begreb "betalingssurrogat". Reglen om anmeldelse af betalingssurrogater til Forbrugerombudsmanden udgår. § 1, stk. 5 viderefører det hidtidige regelsæt om forbrugerbeskyttelse (dansk særregel) – dog med den væsentlige ændring, at hæftelsesreglen nedsætter selvriskoen fra 1100 kr. til 375 kr.
- b. **'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms':** Det fremgår af udkastet til lovforslag, at 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms' fremover foreslås reguleret af ny § 5, nr. 17 om "betalingstjenester via telekommunikationsnetværk". § 5, nr. 17 omhandler kun transaktioner op til en værdi på 50 euro pr. transaktion og op til samlet 300 euro pr. måned pr. abonnement. Kravet om indhentelse af tilladelse til at udbyde "betalingstjenester via telekommunikationsnetværk" udgår og erstattes af et nyt krav om anmeldelse samt årlig rapportering til Finanstilsynet, jf. § 62 i lovudkastet (dansk særregel). Selvom formålet med betalingstjenestedyret artikel 3, litra I er helt at undtage betalingstjenester via telekommunikationsnetværk op til 50 euro, viderefører § 5, nr. 17 det hidtidige regelsæt om forbrugerbeskyttelse (dansk særregel) – dog med den væsentlige ændring, at hæftelsesreglen nedsætter selvriskoen fra 1100 kr. til 375 kr.
- c. Anvendelsesområdet for § 5, nr. 17 er udvidet i forhold til gældende ret, idet alle former for betalingstjenester via telekommunikationsnetværk nu er omfattet. Udover betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms, vil bestemmelsen efter sin ordlyd derfor også omfatte tillægstakserede opkald – som i praksis udbydes i form af **'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90'** (tidligere kaldet "Service 900-tjenester"), og dette vil være både ved brug af sådanne tjenester via fastnettelefon og via mobiltelefon. Selvom formålet med betalingstjenestedyret artikel 3, litra I er helt at undtage betalingstjenester via telekommunikationsnetværk op til 50 euro, indebærer § 5, nr. 17, at tillægstakserede opkald bliver omfattet af regelsættet om forbrugerbeskyttelse, hæftelsesregler, anmeldelsespligt og årlig rapportering (ny dansk særregel).

TI's anmodninger om ændringer i lovudkastet:

1. *TI anmoder om ophævelse af de danske særregler, hvorefter 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat) og 'Betaling via mobiltelefon med*

tillægstakseret sms' (betalingstjeneste) er omfattet af den gældende lov om betalingstjenester og den kommende nye lov om betalinger.

Regeringen har fokus på at reducere dansk overimplementering af EU-regler.

EU-reglerne i både det tidligere og det nye betalingsdirektiv omfatter ikke (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat). Og for så vidt angår (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' samt (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90', er disse direkte undtaget i det nye betalingsdirektiv, jf. artikel 3, litra I.

TI finder det beklageligt, at Finanstilsynet og Erhvervsministeriet alligevel med lovforslaget lægger op til en stort set uændret videreførelse af gældende regulering for betalinger på teleområdet. Særligt i forhold til (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' til brug for registrering og betaling af almindelige mobiltelefonsamtaler mv., finder TI det beklageligt, at de hidtidige regler fastholdes, idet SIM-kort falder helt uden for alle øvrige kategorier af betalingstjenester, bl.a. idet teleudbyderen selv er betalingsmodtageren, og teleudbyderen således ikke optræder som "mellemand". Idet der ved udbud af 'SIM-kort til en mobiltelefon' således ikke er tale om et trepartsforhold, burde 'SIM-kort til en mobiltelefon' allerede efter de gældende regler være undtaget, svarende til undtagelsen som findes i den gældende lov om betalingstjenester § 4, nr. 14. Dertil kommer, at betalingstjenestelovens forbrugerbeskyttende regler, som videreføres i lovudkastet, i vidt omfang svarer til tilsvarende regler i telereguleringen og i forbrugeraftaleloven.

For så vidt angår (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' mener TI, at tiden er inde til at ophæve de danske særregler, som hidtil har været udtrykt i § 102 om betalingssurrogater i lov om betalingstjenester, og som nu indgår i lovudkastets § 1, stk. 5.

TI er desuden helt uforstående over for forslaget om at implementere danske særregler i betalingstjenesteloven i forhold til (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90'. Se herom pkt. 4 nedenfor.

2. Hvis ophævelse af de særlige danske regler ikke kan imødekommes, anmoder TI om, at gældende ret fastholdes og ikke afløses af de stramninger i reglerne om hæftelse og selvrisiko ved brug af SIM-kort til en mobiltelefon, som udkastet til lovforslag lægger op til. Formålet med lovforslaget er således at implementere ny EU-regulering for almindelige betalingstjenester, som bl.a. stiller krav om, at forbrugerens hæftelse og selvrisiko ved uberettiget brug af betalingskort skal nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til fremover kun 375 kr. EU's betalingstjenestedyret gælder imidlertid ikke for hverken 'SIM-kort til en mobiltelefon' eller 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms'. Der er derfor ikke grundlag for at stramme gældende ret for teleselskaberne.

TI har ikke kendskab til, hvorfor brugerens selvrisiko nedsættes i EU-reguleringen fra 150 euro/1100 kr. i det tidligere betalingstjenestedyret til 50 euro/375 kr. i det nye betalingstjenestedyret. Følgende fremgår, at det nye betalingstjenestedyret

(betragtning 71): "For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I denne sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen." Der findes imidlertid ikke i direktivet en egentlig begrundelse for ændringen fra 150 euro til 50 euro.

Efter gældende dansk praksis, jf. pkt. 3 nedenfor, hæfter kunden for tab som følge af andres uberettigede brug af (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon', hvis mobiltelefonen er tændt og pin-koden til SIM-kortet er indtastet. En tændt mobiltelefon, hvor pin-koden er indtastet kan som bekendt benyttes til at foretage opkald, herunder dyre opkald til udlandet (medmindre kunden har bestilt spærring for kald til udlandet). Der findes desværre jævnligt eksempler på, at brugeren forsømmer at melde mobiltelefonen og SIM-kortet stjålet, og desværre eksempler på at mobiltelefonen i løbet af kort tid benyttes til mange dyre kald til udlandet, som langt overstiger kundens selvrisiko. Dermed lider teleudbyderen tab som følge af teleudbyderens forpligtelse til at afregne med andre operatører i ind- og udland for teletrafikken.

Hvis selvriskoen nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til den foreslåede nye selvrisiko på 375 kr., er det TI's vurdering, at kunderne i endnu højere grad mister incitamentet til at huske straks at melde mobiltelefonen stjålet. TI mener, at 375 kr. udgør et alt for lavt beløb efter danske forhold til at beløbet er incitamentsfremmende.

Hvis de danske særregler for betalingsurrogater skal videreføres, anmoder TI derfor om, at de nuværende regler om selvrisiko på 1100 kr. opretholdes i forhold til betalinger på teleområdet ved at følgende regel tilføjes til § 1, stk. 5 og § 5, nr. 17 i lovudkastet:

Beløbsgrænsen for betalers hæftelse i § 100, stk. 2 fastsættes dog til 1100 kr. for betalingsinstrumenter omfattet af § 1, stk. 5 [og § 5, nr. 17].

Samtidig vil det ikke være teknisk muligt for teleudbyderne at efterleve det nye EU-krav om stærk autentifikation, som implementeres med den nye § 100, stk. 6 i lovudkastet. Mobiltelefon-kundens autentifikation sker ved at pin-koden til SIM-kortet indtastes, når mobiltelefon tændes, og herefter kan telefonen benyttes til opkald og til at modtage kald, indtil telefonen slukkes igen. De tekniske standarder for mobiltjenester og sim-kort giver ikke mulighed for yderligere (stærk) autentifikation.

Hvis de danske særregler skal videreføres, er det nødvendigt, at teleudbyderne undtages fra den nye EU-regel i § 100, stk. 6 om stærk autentifikation. TI anmoder derfor om, at det følgende tilføjes til § 1, stk. 5 og § 5, nr. 17 i lovudkastet:

§ 100, stk. 6 gælder ikke for betalingsinstrumenter omfattet af § 1, stk. 5.

3. TI anmoder om, at bemærkningerne til lovforslaget fortsat understøtter gældende praksis, hvorefter kunden hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af

sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det er således kun ved 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', at reglerne om hæftelse og selvrisko kun finder anvendelse, hvis der sker autentifikation umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling.

Det følger af gældende praksis, herunder praksis ved Teleankenævnet, at kunden i forhold til (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' (betalingssurrogat) hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det følger endvidere af gældende praksis, at i forhold til (b) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', finder reglerne om hæftelse og selvrisko anvendelse, hvis pin-koden er indtastet umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling. Der er således nulhæftelse ved misbrug af mobiltelefonen til (b) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', medmindre der forud for den enkelte betaling er indtastet en kode.

Sondringen mellem (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' og (b) 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms' i forhold til spørgsmålet om tidspunktet for indtastning af pin-koden kommer også til udtryk i Forbrugerombudsmandens brev til teleudbyderne den 15. oktober 2009 i forlængelse af vedtagelsen af den nugældende lov om betalingstjenester, hvor sondringen også fremgik af lovforslagsbemærkningerne. Følgende fremgår således af lovforslagsbemærkningerne til den gældende lov om betalingstjenester (L119 fra 2009) på side 78 (vor fremhævelse):

"Det forudsættes som hidtil, at selvriskoen ikke vil blive gjort gældende af en udbyder over for en betaler i situationer, hvor det vil være klart stødende at lade betaleren hæfte, for eksempel når betalingsinstrumentet og koden er fratvunget betaleren ved anvendelse af vold, trussel om vold eller anden form for afpresning. Selvriskoreglen finder kun anvendelse, når den personlige sikkerhedsforanstaltning anvendes umiddelbart i forbindelse med gennemførelse af den enkelte betalingstransaktion med betalingsinstrumentet. Det vil for eksempel sige umiddelbart i forbindelse med betaling med et betalingsinstrument i et supermarked. Ved betalinger via mobiltelefon finder selvriskoreglen kun anvendelse, hvis sikkerhedsforanstaltningen anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling ved levering af varer eller tjenesteydelser."

Den citerede tekst fra L119 fra 2009 genfindes i udkastet til nyt lovforslag på side 347, idet det sidste punktum, som præciserer forholdene på området for mobiltjenester dog mangler i udkastet til lovforslag.

Omvendt fremgår følgende af lovforslagsbemærkningerne til kapitel 10 og § 102 om betalingssurrogater i L119 fra 2009:

"Et betalingssurrogat kan for eksempel være et SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering og betaling af telefonsamtaler ... Det er karakteristisk, at disse betalinger med betalingssurrogater ikke er en betalingstjeneste i dette lovforslags forstand. Da betalingssurrogater imidlertid er omfattet af den nuværende lov om visse betalingsmidler, foreslås det med kapitel 10 at indføre særlige regler for betalingssurrogater, som i vidt omfang afspejler den nuværende regulering af området i lov om visse betalingsmidler".

Også på denne baggrund er det TI's opfattelse, at de sædvanlige hæftelsesregler naturligvis finder anvendelse for ethvert opkald foretaget fra en kundes mobiltelefon, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet.

Hvis de danske særregler skal videreføres, anmoder TI om, at ovennævnte tekst, som mangler i udkastet til lovforslag, videreføres i lovforslagsbemærkningerne til § 100, stk. 2 i den nye lov, eventuel gerne med følgende præciserende tilføjelser:

Ved betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms, jf. lovforslagets [§ 5, nr. 17], finder selvriskoreglen kun anvendelse, hvis sikkerhedsforanstaltningen anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling ved levering af varer eller tjenesteydelser. I forhold til SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering og betaling for forbrug af mobiltelefonsamtaler mv., jf. lovforslagets § 1, stk. 5, finder selvriskoreglen anvendelse for ethvert opkald foretaget fra en kundes mobiltelefon, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet.

4. *TI anmoder om, at det præciseres, at fastnettelefoni samt overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90 (tidligere kaldet "Service 900-tjenester") ikke er omfattet af den nye regel i lovudkastets § 5, nr. 17, således at den danske særregel som hidtil kun omfatter 'Indholdstjenester betalt via mobiltelefon med tillægstakseret sms'*

Med reglen i § 5, nr. 17 i udkastet til lovforslag samles to regler i den gældende lov om betalingstjenester – nemlig undtagelsesbestemmelsen i § 4, nr. 14, som fuldstændig undtager betalingstransaktioner gennemført ved hjælp af telekommunikation medmindre teleselskabet er mellemmand, samt reglen i bilag 1, nr. 7 om 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' hvor teleselskabet er mellemmand. Samtidig ændres ordlyden af bestemmelsen, så indholdet gengiver den rene undtagelsesbestemmelse i artikel 3, litra I i det nye betalingstjenestedyrekativ.

Som følge af denne sammenskrivning af to regler og som følge af den ændrede ordlyd, sker der en – forhåbentlig utilsigtet – udvidelse af hvilke tjenester, der bliver omfattet af forslaget til den danske særregel om forbrugerbeskyttelse, hæftelsesregler, anmeldelsespligt og årlig rapportering: Efter ordlyden af reglen i § 5, nr. 17, omfatter reglen således alle former for betalingstransaktioner via telekommunikationsnetværk – både (b) betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms, men også (c) 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90' (tidligere kaldet "Service 900-tjenester"), og dette vil være både ved brug af sådanne overtakserede tjenester via fastnettelefon og via mobiltelefon.

TI er helt uforstående over for forslaget om at implementere danske særregler om forbrugerbeskyttelse, hæftelsesregler, anmeldelsespligt og årlig rapportering i forhold til (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90'. Formålet med betalingstjenestedyrekativets artikel 3, litra I er helt at undtage betalingstjenester via telekommunikationsnetværk op til 50 euro, og det giver derfor ikke mening, at § 5, nr. 17 indebærer, at der

indføres yderligere danske særregler om betalingstjenester på teleområdet ud over de allerede gældende danske særregler.

Telereguleringens regler om Service 900-tjenester ("Bekendtgørelse om informations- og indholdstjenester med integreret taksering") blev ophævet med virkning fra 1. marts 2013 betinget af overgang til selvregulering i telebranchen. Telebranchen har derfor indgået branchesamarbejde på området i form af rammeaftale for 90-nummer-tjenester, som findes på TI's hjemmeside <http://www.rammeaftalen.dk/rammeaftalen-for-90-nummer-tjenester/>. Det vil stride mod regeringens mål om at nedbringe byrderne for erhvervslivet, hvis området for 90-numre igen måtte blive genstand for regulering.

TI anmoder om, at der ikke indføres ny dansk særregulering for tillægstakserede opkald via telefonnumre, der begynder med 90.

Der er desuden ikke behov for at udvide betalingstjeneste-reglerne til at omfatte fastnettelefoni, bl.a. fordi fastnettelefoni kun kan benyttes fra én og samme adresse – installationsadressen – og kun kan benyttes af kundens og dennes husstand. Risiko for uberettiget anvendelse er derfor ikke relevant for fastnettelefoni. TI anmoder derfor om, at de eksisterende lovforslagsbemærkninger (til gældende bilag 1, nr. 7), jf. L119 fra 2009 side 113, om at fastnettelefoni ikke er en betalingstjeneste, gentages i lovforslagsbemærkningerne til den nye lov om betalinger.

Konkret foreslår TI, at § 5, nr. 17, indskrænkes til at gengive den rene undtagelse fra reglerne om betalingstjenester, jf. direktivets artikel 3, litra I. I lovforslagsbemærkningerne til en sådan "renset" undtagelsesbestemmelse, kan det præciseres, at fastnettelefoni ikke er en betalingstjeneste, og at (c) tillægstakserede opkald i form af 'overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90' ikke er reguleret i lov om betalinger.

Hvis de danske særregler om (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms', skal videreføres i form af regler om forbrugerbeskyttelse og hæftelsesregler mv. foreslår TI, at der – i stedet for at indsætte særreglen som en del af undtagelsesbestemmelsen i § 5, nr. 17 – tilføjes en særlig regel til § 1 herom, svarende til særreglen i § 1, stk. 4 om betalingsurrogater.

Øvrige bemærkninger:

Den nye bestemmelse i § 1, stk. 5 om "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester", som afløser det gældende regelsæt om betalingsurrogater, nævner bl.a. begrebet "betalingsinstrument". Bestemmelsen omtale af "betalingsinstrument" gør det uklart, om "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester", herunder 'SIM-kort til en mobiltelefon', også udgør et betalingsinstrument, og dermed uklart om den nye lovs § 5, nr. 14 og dermed anmeldelsesreglen i § 61 også finder anvendelse for "ikke-vederlagsfri elektroniske tjenester".

TI bemærker, at sondringerne i udkastet til lovforslagsbemærkningerne mellem de to slags betalinger på teleområdet, nemlig (a) 'SIM-kort til en mobiltelefon' henholdsvis (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' ikke benyttes konsekvent og præcist. F.eks. omtales på side 88 "SIM-kort, der anvendes til betaling via SMS" som et betalingsurrogat. Idet der er forskel på reguleringen for (a) og (b) bør der ske en præcisering de steder i udkastet til lovforslag, hvor det to typer betalinger på teleområdet nævnes.

Tilladelseskravet i forhold til (b) 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' erstattes af en anmeldelsespligt samt en forpligtelse til at afgive en årlig erklæring, jf. lovudkastets § 62. Den administrative byrde ved anmeldelse og årlig erklæring svarer efter TI's opfattelse til samme byrde, som efter de gældende regler om tilladelse. Teleindustrien finder det derfor misvisende, at i udkastet til lovforslagsbemærkninger – f.eks. på side 126 – anføres, at der bliver fjernet betydelige administrative byrder fra teleudbydere.

TI finder samtidig at kravet i lovudkastets § 62 om anmeldelse og årlig erklæring er helt overflødig, idet alle udbydere af mobiltjenester – og kun disse – udbyder tillægstakserede tjenester. Formålet med bestemmelsen er derfor uklart. TI anbefaler, at § 62 udgår af lovforslaget, så både teleudbydere og Finanstilsynet reelt lettes for administrative byrder.

Det er i dag en forudsætning bag hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 7, at institutter/udbydere, der skal have tilladelse i henhold til betalingstjenesteloven (enten fuld eller begrænset tilladelse), ligeledes vil være underlagt hvidvasklovens regler. Dette forhold ændres som en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 17. Således vil netværksudbydere, der ikke længere behøver en begrænset tilladelse, heller ikke være omfattet af hvidvaskloven. TI finder denne ændring positiv.

Persondataretligt:

Lovforslagets § 124 regulerer betalingstjenesteudbyderes behandling af personoplysninger i forbindelse med udbud af betalingstjenester. Bestemmelsens stk. 2 er ny i forhold til den eksisterende betalingstjenestelov. Det fremgår heraf, at udbydere altid skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

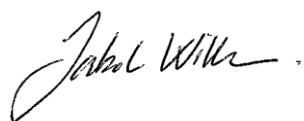
Dette er en skærpelse i forhold til almindelig persondatalovgivning (den nuværende persondatalov samt den nye EU forordning), hvorefter en behandling af personoplysninger finder sted, hvis "behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en aftale, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelsen af en sådan aftale...".

I bemærkningerne til forslaget § 124, stk. 2 fremgår imidlertid, at der med begrebet personoplysninger i bestemmelsen skal forstås "oplysninger om personen, som går ud over de oplysninger, der i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af en betalingstjeneste er nødvendige for at behandle en betaling". Denne præcisering er

således væsentlig og bør ikke blot fremgå af bemærkningerne, men bør flyttes op i selve lovtæksten. Forslagets § 124, stk. 2, bør således omformuleres.

Teleindustrien står naturligvis til rådighed for en uddybning af vores svar.

Med venlig hilsen

Jakob Willer

Direktør